

Ha azt akarjátok, hogy újra robotoljatok és dézsmát adjatok, hogy újra teherhordó állatok legyetek, fogadjátok szívesen Jellachichot és a vérengző horvát seregeket; de ha megesküdtek, mint szabad nemzethez illik, hogy soha többé vállaitokra izzasztó és meggyalázó terhet nem vesztek, úgy föl, polgárok, föl küzdeni élet-halálra!

Föl hát magyarok, föl fegyverrel teremjen talpon minden ember, kiben még egy csep-pecske van abból a vérből, mely nekünk ezer esztendővel ezelőtt e szép hazát szerezte.

Nekünk nincs a világon testvér nemzetünk, melytől segítséget kérhetnénk, mely segítséget adna; egyedül állunk, mint a magányos fa a pusztában; nem támaszkodhatunk csak az Istenre és magunkra, de e kettő elegendő lesz arra, hogy örök időkre megmentsük a magyar nemzet életét és becsületét.

PETŐFI SÁNDOR

az egyenlőségi társulat megbízásából.

Nincs sok hozzátenni valóm és nehéz is Petőfi után mondani még valamit. Olyan ez a próza, mint egy forradalmi dobpergés és mégis olyan egyszerű, amilyen csak a lángész tud lenni. Es miként a francia forradalomban a Valmy- és

Jemappes-i győzelmek, ahol Páris rongyos fiai megállították a ragyogóvértű braunschweigit, úgy vált a szeptemberi dunántúli harc, ahol ujoncok verték el Pest alól Jellachich veteránjait — a magyarság és az emberiség közös ügyévé.

MOHÁCS

1526 AUGUSZTUS 29.

„Nemzeti nagylétünk nagy temetője” augusztusban elmúlt évfordulójának látszólag ma nincs különösebb jelentősége. De csak látszólag. Hazánkban a nemzet sorsáért aggódók nem győzték felemelni szavukat azokkal szemben, akik új Mohács felé vitték az országot. Ma sem szűkölködünk Zápolyákban és Werbőczykben. Azok, akik a történelem során Mohácsot, 1944 március 19-ét, október 15-öt zúdítottak országunkra, ma is készek az új Mohácsra. Ezért kell újból és újból tanulnunk Mohácsból, hogy legyen erőnk szembeszállni azokkal, akik a történelem során mindig feláldozták szűk osztályérdekeikért a nemzeti létet, s akik veszített hatalmuk visszaállításáért ma sem riadnának vissza a nemzetgyilkosságtól.

1526-ig történelmünk nem ismer olyan nagyméretű nemzeti tragédiát, mint a mohácsi csatavesztés. Ha a muhi és a várnai vereségek *katonailag* talán megközelítették is a mohácsit, következményeikben jóval alatta maradnak annak. Mohács nemcsak csatavesztést jelent, de a magyar függetlenségnek több mint 400 évig tartó elvesztését is. Mohács jelentette országunknak az európai fejlődéstől való elmaradásának kezdetét is. A magyar nép csak 1945-ben jutott abba a helyzetbe, hogy megkezdhette behozni azt a gazdasági, társadalmi, politikai és kulturális hátramaradottságot, aminek elejét Mohácsal datálhatjuk.

A magyar „történelmi osztály” már több ízben zúdított hasonló katasztrófát a nemzetre. E letűnt osztály maradék exponensei azonban „semmit sem tanultak és semmit sem felejtettek”. Elvesztett hatalmuk érdekében ma is szívesen feláldoznák a nemzeti függetlenséget. A magyar nép azonban ma már nélkülük csinál politikát. És ha arra gondolunk, hogy az új magyar néphadsereg fejlődése komoly biztosítéka nemzeti függetlenségünk védelmének, akkor ne felejtkezzünk meg arról, hogy demokratikus néphadseregünk ütőképességének egyik döntő biztosítéka viszont a mögötte álló nemzeti egység. Ezt a nemzeti egységet ma már megvalósíthattuk, mert kivetettük a nemzet testéből a nemzetárulásra mindig kész volt uralkodó osztályt. A mai nemzeti egység a magyar dolgozók: munkások, parasztok, értelmiségiek, dolgozó kisemberek egysége, akik éberén őrökdenek azon, hogy a nagybirtokosok és nagytőkészek nemzetvesztő törekvései ebben az országban többé ne érvényesülhessenek. — Ütőképes néphadsereg, nemzeti egység az árulók nélkül, harc a nemzetgyilkosok ellen: ez a biztosítéka annak, hogy nem lesz több Mohács a magyar történelemben.

Ez az, amit Mohács augusztusi évfordulóján emlékezetbe kellett idéznünk.